SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 20 AUGUSTUS 1936

EEN ZEEHELD IN ZIJN ELEMENT

HET GEVAARLIJKE HEKSENMEEL

Wat in het dorp geschiedde

Een marskramer was de heks gaarne behulpzaam

NOG GOED AFGELOOPEN

WEET je wat heksenmeel is? Als je wel eens een doosje pillen uit de apotheek gezien hebt, weet je dat die pillen in een beetje geelgroen poeder liggen, dat dient om het aan elkaar kleven van de pillen te voorkomen. Dat geelgroene poeder nu heet in den volksmond „heksenmeel".

Dit heksenmeel heeft natuurlijk niets met heksen te maken. Er zijn geen heksen meer en je kunt steeds met een gerust hart pillen innemen, wanneer de dokter je die mocht voorschrijven.

Maar heel, heel lang geleden, in den sprookjestijd, toen er nog heksen waren, bestond er een heel ander soort heksenmeel. En omtrent dat heksenmeel zal ik je nu eens een wonderlijke historie vertellen.

In langvervlogen tijden woonde er eens een heks in een dorp, die zich daar in een winkeltje gevestigd had, alwaar ze brood en allerlei soorten koek aan de menschen verkocht.

Erg tevreden waren haar klanten echter niet, want er gebeurden de raarste dingen, wanneer men zoo'n koek had opgegeten.

Helaas woonde er geen bakker in dat dorp, terwijl er behalve de heks nog maar een persoon in het heele dorp was, die de kunst van bakken verstond. En dat was Heleentje.

Zij woonde in een huis schuin tegenover dat van de heks, alwaar ook zij een bakkerswinkeltje dreef. Alle menschen kochten bij haar, want haar brood en haar koek waren smakelijk en voedzaam — heel wat beter dan de baksels van de heks.

„Alle menschen hier in het dorp heb ik in mijn macht," dacht de heks bij zichzelf, wanneer ze naar buiten keek en de menschen op straat zag voorbijgaan, „alleen Heleentje kan ik niets doen — die heeft nog nooit onwaarheid gesproken of kwaad gedaan, noch aan menschen, noch aan dieren!"

....Ja, dit moet je vooral goed onthouden en er voor zorgen, dat je steeds braaf bent en nooit onwaarheden spreekt....

Doch de heks wist wel, dat zoolang de menschen naar Heleentje gingen om brood en koek te koopen, ze het dorp niet heelemaal in haar macht kon krijgen; vandaar, dat ze van plan was Heleentje te verdrijven.

Eens op een dag kwam er een marskramer in het dorp, die regelrecht naar den winkel van de heks liep, die hij van vroeger scheen te kennen.

„Je komt als geroepen, Maarten de marskramer!"

„Je komt als geroepen, Maarten de marskramer!" riep het wijf verheugd uit. „Ik heb juist een karweitje, dat jij voor me opknappen kunt! Hier, pak eens dit kralensnoer aan. Daarmee ga je nu naar den winkel van Heleentje, aan de overzijde van de straat. Je laat haar dit snoer zien en vraagt, of ze het niet van je wil koopen — je kunt het voor een belachelijk laag prijsje van de hand doen. Zoodra ze het kralensnoer om haar hals heeft, is ze gedwongen te gaan waarheen jij wilt!"

„Wat moet ik met haar beginnen?" vroeg Maarten verwonderd.

„Je hebt haar alleen maar hier uit het dorp weg te brengen en haar ergens anders als meid een betrekking te bezorgen. Ze is heel flink in het werk en ze kan bakken als de beste. Wanneer ze dan ergens een dienst gekregen heeft, behoef je je verder niet meer om haar te bekommeren!" grinnikte het booze wijf.

Maarten nam het kralensnoer en ging er mede naar Heleentje.

„Jij bent zoo'n knap, aardig meisje," zei hij. „En ik ben maar een arm mannetje — zou jij me nu dit kralensnoertje niet willen afkoopen? Ik weet niet, wat ik met dat ding aanvangen kan. Je kunt het met een paar brooden betalen."

Heleentje bekeek het snoer eens goed, zag dat het heel mooi was en deed het om haar hals, om te zien hoe het haar stond.... en op hetzelfde oogenblik kon zij niet anders doen, dan wat Maarten haar beval!

De marskramer zei haar, dat zij met hem mede moest gaan en wandelde toen met haar het dorp uit. Heleentje schreide bitter, maar dat hielp haar niet, zij moest den man volgen, of ze wilde of niet.

Tot het avond werd, liep het tweetal voort. Toen bereikte het een kasteel en daar klopte de marskramer op de poortdeur. Men liet hen binnen en al spoedig had de marskramer al veel van zijn koopwaar aan den ridder, die op het kasteel woonde, verkocht.

Vervolgens werd er een maaltijd voor de bezoekers klaar gezet, maar de marskramer haalde zijn neus op voor het brood, dat er op tafel kwam, en smaalde:

„Dat is nog eens slecht brood! Kan men dat hier niet beter bakken?"

„Neen," antwoordde de ridder. „Mijn bakker is ziek geworden en de dienstmaagd, die thans het brood voor ons bakt, ziet geen kans het beter te doen dan zoo."

„Dan moet mijn dochter maar hier blijven. Heleentje kan zeer goed bakken!" zei de marskramer; hij deed dus net alsof hij Heleentje's vader was.

De ridder voelde veel voor dat voorstel en zoo werd dan afgesproken, dat Heleentje op het slot zou blijven, om er als dienstmeid te dienen en brood te bakken. Haar zoogenaamde vader zou haar dan later weer komen afhalen, wanneer hij weer in de buurt van het kasteel kwam.

En de marskramer ging toen weer op weg. Hij wist immers, dat Heleentje hem, zoolang zij het kralensnoer droeg, blindelings gehoorzamen moest. De opdracht, die de booze heks hem gegeven had, was nu ten uitvoer gebracht, en hij trok weer alleen de wijde wereld in.

Intusschen had de heks weer allerlei tooverproeven genomen en zij was er in geslaagd een heksenmeel te maken, waarvan zij brood en koek wilde bakken.

Dat heksenmeel zou maken, dat iedereen, die daarvan at, de dienaar of dienares van de heks werd, zoodat hij of zij de heks steeds zouden moeten gehoorzamen. Of het heksenmeel zou de menschen in dieren of planten of steenen veranderen. Dat hing alleen maar af van den vorm, dien de heks aan haar brooden en koeken van heksenmeel gaf.

Er was nog iets merkwaardigs aan dat heksenmeel, maar dat krijg je later wel te hooren! In ieder geval was het e c h t heksenmeel.

De menschen in het dorp misten Heleentje wel, maar toen ze haar een poos tevergeefs gezocht hadden, waren ze wel genoodzaakt hun brood bij de heks te gaan koopen, ofschoon ze daar heelemaal niet blij om waren.

Het wijf lachte intusschen in haar vuistje, want ze was er van overtuigd, dat Heleentje niet meer terug kon komen, om haar heksentoeren in de war te sturen.

Heleentje had het heel druk op het kasteel, want ze moest voor alle kasteelbewoners — en dat waren er vele — bakken. Haar bakwerk smaakte allen zoo goed, dat ze er heel blij om waren Heleentje op het kasteel te hebben.

De ridder, die met zijn familie en zijn bedienden het kasteel bewoonde, had een zoon en deze jonker was een knappe, flinke, goedhartige jongeman.

Eens zei deze jonker tot zijn vader:

„Vader, dat nieuwe meisje, dat in onzen dienst is en dat zoo heerlijk bakken kan, zou ik wel eens willen bedanken voor al de heerlijke dingen, die ze steeds voor ons klaar maakt. Laat u haar eens hier in de ridderzaal roepen."

Toen werd het meisje in de ridderzaal ontboden, waar ze blozend van verlegenheid binnentrad.

De jonker zag hoe knap en aardig het meisje was en hij dacht: „Als ze zoo goedhartig en verstandig is als knap, zou ik haar graag willen trouwen, want dan zou ik nooit een betere huisvrouw kunnen krijgen.

Hij sprak met het meisje, dat zulke goede en bescheiden antwoorden gaf, dat hij er verbaasd van stond. Zijn oog viel op het kralensnoer, dat om haar hals hing, en dat hij in de hand nam, om het van dichtbij te bezien. Doch bij ongeluk trok hij er aan, zoodat de draad, waaraan de kralen geregen waren, brak en alle kralen kletterend op den vloer vielen, waar ze naar alle kanten rolden.

Van dat oogenblik af was Heleentje bevrijd en kon ze weer gaan waarheen ze maar wilde; het halssnoer was immers verbroken, zoodat het meisje niet meer gebonden was.

Ze vertelde nu onmiddellijk alles wat er gebeurd was en de ridder begreep uit haar verhaal heel goed, dat de heks schuld was aan de heele historie.

„Dat booze wijf zullen we onmiddellijk even onschadelijk maken!" riep de kasteelheer uit, terwijl hij opstond. „Roep al mijn mannen bij elkaar. Ik zal ze zelf aanvoeren, om de heks te gaan bestraffen. Intusschen kunnen mijn zoon en Heleentje hier al vast helpen met de toebereidselen voor hun bruiloftsfeest, want ik geef mijn toestemming, dat zij met elkaar trouwen."

Gevolgd door al zijn dappere soldaten, reed de ridder naar het dorp, waar de heks woonde, en eerst voor den winkel van het wijf hield hij halt.

„Doe open!" riep de ridder luid, maar tegelijkertijd sloeg hij de voordeur van den winkel reeds uit haar hengsels.

Binnen vonden ze de heks, die eerst druk bezig was met behulp van heksenmeel een groote hoeveelheid deeg te kneden, doch die — toen de deur opensprong — van schrik achterover in het deeg viel, terwijl haar bezem uit zichzelf doorging met het omroeren.

Doch toen geschiedde het allermerkwaardigste — het deeg begon te rijzen en te rijzen; het ging omhoog tot aan het dak, dat ten slotte geen weerstand kon bieden aan den druk van het rijzende deeg en toen, gelijk een vuurpijl, met een knal hoog de lucht in vloog, terwijl het de booze heks meesleurde.

En sedert dien dag heeft niemand de heks ooit weergezien.

De ridder stormde naar binnen, terwijl de heks achterover in het steeds rijzende deeg viel.

TEDDIE IN POPPENLAND

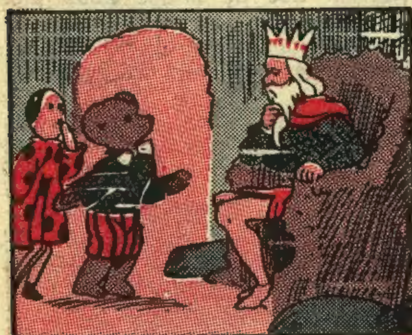
TEDDIE EN POP LIESJE GINGEN IN 'N WAGEN, DIE VAN SCHELPEN GEMAAKT WAS EN WAARVOOR 'N ZEEHOND GESPANNEN WAS, ZITTEN EN REDEN TOEN NAAR DEN ZEEKONING.

"IK ZAL AL MIJN SOLDATEN LATEN UITRUKKEN, OM DE ZEEHEKS GEVANGEN TE NEMEN!" SPRAK DE ZEEKONING, TOEN TEDDIE HEM IN ZIJN PALEIS ZIJN AVONTUREN VERTELDE.

TERWIJL DE SOLDATEN DE ZEEHEKS GINGEN HALEN EN HAAR NAAR DE GEVANGENIS BRACHTEN, DANSTEN TEDDIE EN POP LIESJE OP DE MUZIEK DIE DE ZEEMEERMINNETJES MAAKTEN.

TENSLOTTE ZEI TEDDIE TOT DEN ZEEKONING: "NU ZOUDEN WE WEL WEER GRAAG NAAR MIESJE WILLEN GAAN. DIE ZAL WEL NAAR ONS VERLANGEN! MOGEN WE HEEN GAAN, SIRE?"

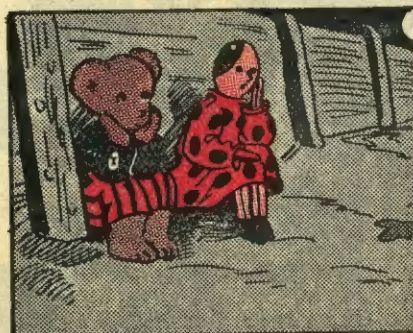
DE ZEEKONING LIET 'N PRACHTIGE BOOT VOOR HEN HALEN EN DAARNA TROKKEN DE ZEEMEERMINNETJES HEN OVER DE OPPERVLAKTE VAN DE ZEE NAAR HET STRAND TERUG.

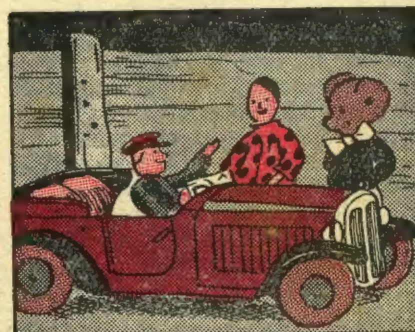
"VAARWEL, LIEVE ZEEMEERMINNETJES!" RIEPEN LIESJE EN TEDDIE, TOEN ZE WEER OP 'T STRAND STONDEN EN DE BOOT VERDWEEN. "KOMT ONS GAUW WEER EENS OPZOEKEN!"

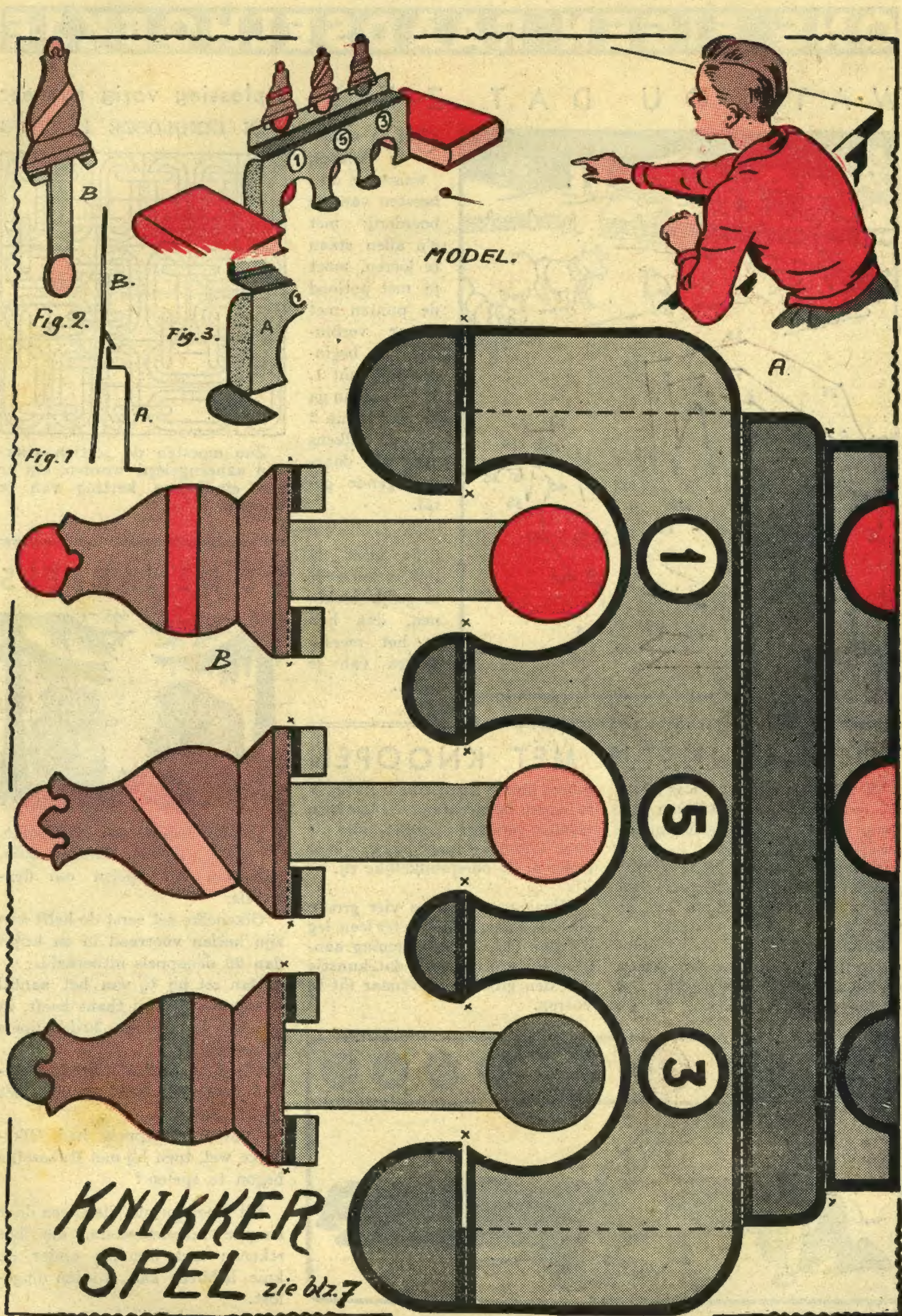
"TJONGE, WAT IS HET HIER DONKER, EN ER IS GEEN MENSCH AAN HET STRAND," RIEP TEDDIE VERSCHRIKT. "HOE VINDEN WE NU DEN WEG TERUG NAAR MIESJE?" "JA, HOE?" ZEI DE POP.

BEDROEFD GINGEN ZE BIJ 'N PAALHOOFD ZITTEN WACHTEN — MISSCHIEN KWAM ER WEL IEMAND VOORBIJ, DIE HEN HELPEN KON. ZE VERKEERDEN IN 'N MOEILIJKE OMSTANDIGHEID.

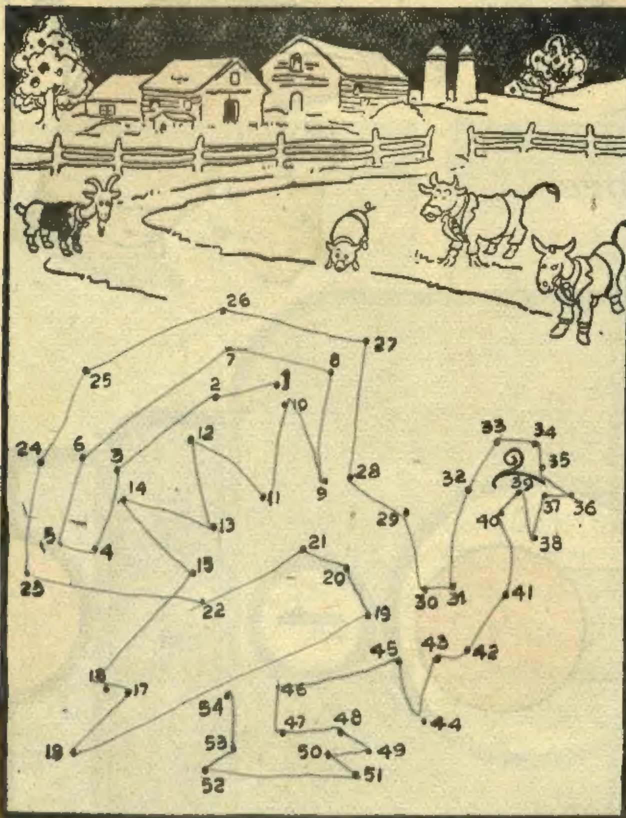

DAAR OPEENS HOORDEN ZE EEN SNORREND GELUID EN TOEN ZAGEN ZE 'N MOOIE AUTO OP HEN AF KOMEN. "DAT IS DIE SPEELGOEDAUTO, DIE WE IN DEN WINKEL GEZIEN HEBBEN!" ZEI TEDDIE.

B
B.
Fig. 2.
Fig. 3.
A
A.
Fig. 1
MODEL.
1
5
3
A.
B
KNIKKER
SPEL
zie blz. 7

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

WAT ZOU DAT ZIJN?

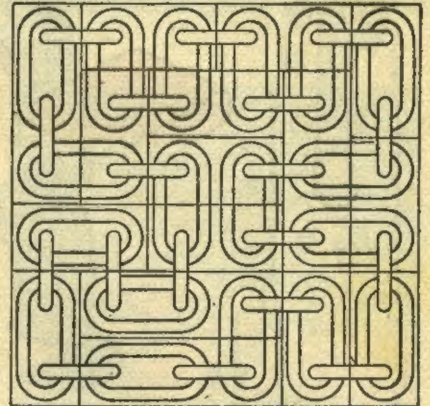

OM er achter te komen, waarnaar de beesten van de boerderij met z'n allen staan te loeren, moet je met potlood de punten met elkaar verbinden, te beginnen bij punt 1. Hiervandaan ga je naar punt 2 en zoo telkens naar het daaropvolgende getal.

Je moet de lijntjes zoo recht mogelijk teekenen, dan heb je het meeste succes van je werk.

Oplossing vorig nummer

EEN EINDLOOZE KETTING

Zoo moesten de zestien stukken aaneengelegd worden, om er een eindloozen ketting van te vormen.

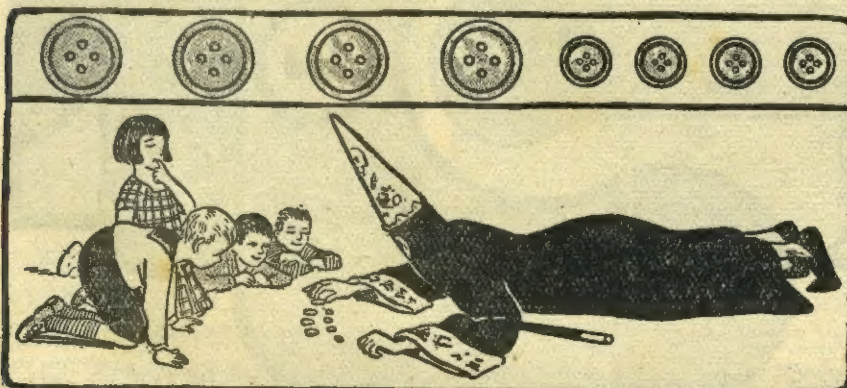
TOOVERKUNSTJE MET KNOOPEN

DE groote toovenaar was weer eens bezig een aantal van zijn jonge klantjes met allerlei kunststukjes te vermaken.

Bij die gelegenheid legde hij vier groote en vier kleine knoopen naast elkaar neer, zooals boven aan de teekening aangegeven staat.

Toen vroeg hij, wie van de kinderen in niet meer dan vier zetten de knoopen zoo kon verleggen, dat er om en om een kleine en een groote knoop naast elkaar kwamen te liggen. Ze mochten twee knoopen tegelijk verleggen per zet, mits die twee knoopen maar naast elkaar lagen in de oorspronkelijke rij.

Vraag moeder eens vier groote en vier kleine knoopen ter leen, leg die dan zooals de teekening aangeeft en probeer eens dat kunstje van den grooten toovenaar uit te voeren.

DE DENAPPELS

OLKEBOLKE en Rubesolke, twee kwade boschgeesten, zijn aan het spelen om denappels.

Olkebolke zet eerst de helft van zijn heelen voorraad in en krijgt dan 20 denappels uitbetaald.

Dan zet hij $\frac{2}{3}$ van het aantal denappels, dat hij thans heeft, in en krijgt dan opnieuw 20 denappels uitbetaald.

Thans bleek, dat hij precies zooveel denappels bezit als toen het spel begon.

Hoeveel denappels had Olkebolke wel, toen hij met Rubesolke begon te spelen ?

Dit is een puzzle, die alleen door knappe rekenmeesters, die het rekenen met breuken onder de knie hebben, kan worden opgelost.

Een knikkerspel

Voor de regenachtige dagen

ALS je Sjors-lezeres of -lezer bent, behoef je je nooit te vervelen, zelfs dan niet, wanneer de regen een van je zomerdagen denkt te kunnen vergallen.

Sjorsklanten weten wel, dat niet elken dag de zon kan schijnen, en dat van een regendag nog heel wat te maken valt, mits je jezelf maar prettig bezighoudt.

Zoo hebben we hier dan weer eens iets, dat een prachtige tijdpasseering vormt op die dagen, wanneer slecht weer het ons onmogelijk maakt ons buiten te amuseeren.

Het is thans eens een knikkerspel, waarvan je op bladzijde 5 reeds een plaat gezien hebt.

Zooals in zoovele gevallen reeds, moet je beginnen die plaat op een stuk stevig karton te plakken en haar dan eerst goed droog en vlak laten worden onder een stapel zware boeken.

Vervolgens worden het groote stuk A en de drie kegels B zorgvuldig uitgeknipt.

De stippellijnen worden vervolgens aan de voorzijde een weinig ingeritst, behalve die stippellijnen, waarbij een klein × staat, want dié stippellijnen worden aan de achterzijde gerist.

Nu buigen we den boel om, gelijk in fig. 1, dat een zij-aanzicht voorstelt, aangegeven staat.

Figuur 2 toont, hoe een kegel, na uitgeknipt te zijn, omgebogen moet worden. Je ziet, dat bij die kegels de twee lipjes schuin naar voren gebogen worden. Door middel van die lipjes hangen we de kegels dan over den opstaanden kant van het onderstuk A.

Het voetstuk A wordt opgesteld gelijk in de teekening Model aangegeven is. Die teekening toont ook, hoe de kegels over het voetstuk hangen en hoe een paar boeken aan de beide zijkanten het geheel stevig op zijn plaats houden.

Figuur 3 geeft nog eenige duidelijke aanwijzingen voor het vouwen van het voetstuk A, in het geval, dat de modelteekening niet duidelijk genoeg mocht zijn.

We spelen dit knikker-kegelspel met een gewonen knikker of een glazen stuiter.

Wanneer we het spel op een meter afstand van den tafelrand hebben opgesteld, leggen we op den tafelrand den knikker.

Om beurten „knipsen" we nu den knikker met onze vingers weg en trachten hem in een der opening van het spel te schieten. Daarbij noteeren we zorgvuldig telkens het cijfer boven het poortje, waarin we den knikker hebben kunnen spelen.

Voor elken speler worden zijn behaalde punten opgeteld, want zij of hij, die het eerst 50 punten behaald heeft, is natuurlijk de winnares of de winnaar.

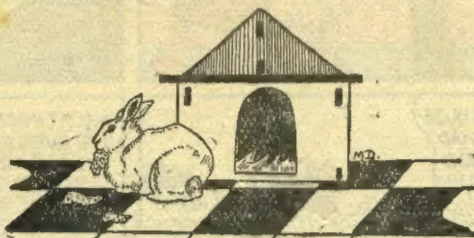
Dit is een spelletje, dat zoowel de meisjes als de jongens erg bevallen zal, maar.... we moeten natuurlijk allemaal eerlijk spelen. Alleen van den rand van de tafel mag geknipst worden en zij of hij, die den knikker dichterbij zou leggen, zou oneerlijk doen!

MIESJE'S AVONTUUR IN KONIJNENLAND

III.

Zoo gauw ze kon, ging zij zich kleeden....
Toen gauw weer naar haar vriendje toe.
Konijntje zat juist sla te smullen.
Of dat hem smaakte? Nou! En hoe!

Dien dag ging Miesje telkens kijken,
hoe het nu ging met haar konijn.
Hij keek wat droevig uit zijn oogjes;
Zou hij misschien verdrietig zijn?

En voortaan bracht Mies elken morgen
wat wortelloof of kool of sla.
Ze bleef dan even, maar bij 't afscheid
keek hij haar erg verdrietig na.

Toen ging Mies t'rug. Ze vroeg: „Konijntje,
scheelt jou soms iets? Heb jij verdriet?"
„Ja," zei heel zacht het knabbelaartje.
„Ja, Miesje, zie je dat dan niet?

(Wordt vervolgd) A. v. Oordt.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EN DE SCHULDIGE.

